

Povestea unei fete de împărat

Amu cică o fost odată pe cînd o fost, că dacă n'ar fi fost nu s-ar fi povestit, o fost un moșneag; și moșneagul n'avea altă avere de cît o scroafă cu trei purcei și un băet. Băetul moșneagului n'avea altă treabă de făcut, fără numai să pască, toată ziua, scroafa cu purceii.

Așa într'o zi, pe cînd băetul umbla cu scroafa la păscut, numai iacătă și fata împăratului și-i zice :

—Măi băete, dă-mi și mie un purcel de aiștea.

—Aracan-di-mini ! da cum să-ți da un purcel, că aiștia-s tot comindul tatei.

—Măi băete, dă-mi și mie un purcel, și spune-mi ce să-ți dau pe dînsul ?

Băetul ș-o făcut măsurî și o zis :

—Dacă-i rădica poalele pînă la genunchi, Ț-o-iu dau un purcel.

Fata s-o prins, o rădicat poalele pînă la genunchi, și băetul i-o dat un purcel. —Cînd s-o dus acasă și o dat tată-său că nu-i un purcel, o prins a-l întreba ce l-o făcut. Băetul incurcă vorba, spune ba că ceea, ba că ceealaltă. Moșneagul se gîndea să-i tragă un pui de bate, să pomească el și Țișoara care o supt-o de la mă-sa; da mai pe urmă ș-o venit și el în fire și ș-o zis: «dă, Ți și el numai o țiră de liliac; imi Țin și eă cu banat: pututu-m-aș fi lasat în nedejdea unui liliac ca aista!»

A doua zi iar se duce băetul la păscut scroafa cu doi purcei, și iar vine fata împăratului:

—Măi băete, bun o fost purcelul cel de eri, măi dă-mi unu, măi!

—Dacă-î rădica poalele pînă la briu, ț-o-iu da, zise băetul.

Fata împăratului își rădică poalele pînă la briu și băetul îi dă al doilea purcel. D'apoi și cînd s-o dus acasă numai cu un purcel la scroafă, bataea ce i-o tras tată-său, n'o fost de cele proaste.

A treia zi, pe cînd păștea băetul scroafa numai cu un purcel, fata împăratului i-l cere și pe acela.

—Ți l-o-iu da și pe aista, zise băetul, dacă ți-î lepăda cămeșa de tot, să stai așa înaintea mea.

Fata, nici una nici două, hîrști! cămeșa de pe dînsa și stă înaintea băetului cum o făcut-o mămucă-sa, și apoi haț! purcelul, și na! pe ici ți-î drumu.

Cînd se duce băetul acasă fără nici un purcel, îl înhață moșneagul de cînepa dracului, și-î trage o sfîntă de batae de-î plîngeaș și pîetrele de milă.

Împăratul cel cu fata, vroia s-o mărite, și face știre în toată împărăția că o dă după acela care-a fi în stare să poată gîci ce semne are fata pe trup, iar cine s-a încerca și nă gîci, aceluia unde-î stau picioarele, are să-î stee capul.

Se adună, din toată lumea, feciori de împărați și de domni ca să gîcească ce are pe trup fata împăratului; dar care cum venea, înapoi nu se mai întorcea, pentru că nimeni nu era în stare să gîcească, și capetele tuturor staș înșirate în pari, la poarta împăratului.

Intr'o zi, băetul moșneagului se duce la tată-său și-î zice:—Tată hăi, mă duc și eu să videm n'o-iu putea gîci!

—Dragul tatei, nu te duce, că ți-a tăia capul. Nu vezi tu că s-aș încercat feciori de împărați și de domni și ian te uită cum le staș capetele în pari, cu ochii boldiți la soare!

—Ba mă duc, tată, mă duc.

—Ceilalți aș fost mai cuminți de cît tine, măi băete, și i-o tăet —nu te duce, măi băete, că eu is bătrîn și n'are cine mă ținea.

—Ce-a da Dumnezeu, tată, da eū mă duc, o zis feciorul moșneagului, și o plecat.

Cind o ajuns la împărăție, l-o întrebat împaratul :

—Ce-ți trebuie, măi băete ?

—Să-mi dai fata, Înălțate Împarate ! de aceea am venit.

—Ț-o-iū da-o, măi, dacă-i gici tu ce are fata mea pe trup.

Și feciorul moșneagului i-o răspuns :

—Are soarele în p̃iept, și luna în spate și luceferi în umeri.

—Așa este, băete, i-o zis împaratul, a ta să fie fata și împărăția mea pe jumătate.

Taman pe cînd vorbea împaratul cu feciorul moșneagului, iaca și un țigan că-l zice :

—Iiira ! cucoane, așa era să zic și eū.

—Auzi ce spune, o zis împaratul cătră feciorul moșneagului, că așa era să zică și el ; ei, după care s'o dau eū acuma, dacă amîndoi ați gicit ?

Și o adunat împaratul sfat mare și o hotărît așa : ca să culce pe fată între amîndoi, și la care a găsi-o dimineața întoarsă cu față, după acela s'o deie.— Și o făcut după chibzuiala sfatului împărătesc : o culcat pe fată între țigan și între feciorul moșneagului.

Amu, așa vrăjise dracul, să fie țiganul măi alb la față de cit *mulduvanu!* și fata, ca fetele, mei degrabă cată în fața omului de cit în inima lui, s-o și întors cătră țigan ca s'o găsească ziua întoarsă cu fața cătră dînsul. Da *mulduvanul*, dacă vede așa, numai ce se scoală din pat și dă să iasă din casă.

—Unde te duci, bre ? l-o întrebat țiganul.

—Ia mă duc și eū afară, o zis mulduvanul ; da el s-o dus la o dugheană și o cumparat covrigi, și zahar și zmochine, și s-o întors iar înapoi și s-o culcat la spatele fetei. Măi stă el ce măi stă, și prinde a roade la covrigi.

Cum îl aude țiganul rozînd, numai ce-l întieabă :

—Da ce minînci tu, mă, acolo ?

—Ia mi-am tăet și eu un deget, și-l mîuinc, i-o răs-puns mulduvanul.

Țiganul, ca să nu rămie mai pe jos, tae și el un deget, și dă să-l roadă. Da fata împaratului îi zice :

—Dă-mi și mie deget de a tău, să văd bunu-î.

Și viră fata degetul în gură și începe a molfăi și a trage mortăciunea ceea ; dar de unde dracu să poată minca vr'o bucăfică, macar cît de cît, că doar era deget de om și nu covrig.

—Ia dă-mi și de-a tău, o zis fata împaratului cătră mulduvan.

După ce-o gustat din covrig, i-o dat țiganului degetul înapoi și i-o zis : „a tău îi tare și apos ; aista lalt îi bun.“

Maî stă mulduvanul o leacă, și prinde a roade la zmo-chine. Țiganu îl întreabă că ce roade ? Da mulduvanul, ca să-l mai picilească pe țigan :

—Mi-am tăet nasul, și-l mîuinc și eu, că parcă mi-i cam foame.

Țiganul nici una nici două, hirști, își tae nasul.

Fata împaratului îi cere nas de-a lui, și începe a-l mo-zoli, dar pace ! nu era chip să-i dee de dulceața zmo-chinelor. Atunci o cerut ea și de la mulduvan, și după ce o gustat o zmochină, o prins a se cam intoarce cu fața do-sului cătră țigan și i-o zis mulduvanului :

—A tău îi bun ; îi dulce.

O trecut ce-o mai trecut și-o prins mulduvanul a minca la zahar și l-o amăgit pe țigan că ș-o tăet urechile. Da țiganul și le-o tăet de-a binele și o dat și fetei să guste.

Ș'apoi cînd o gustat fata împaratului din urechile mul-duvanului, și-o văzut că se topesc în gură și-s așa de dulci numai ce se intoarce cu fața cătră dînsul și rămine țiganul la spatele ei, icnind de usturime.

Dimineață, cînd intră împaratul în odae, găsește pe fată cu tața cătră mulduvan, iar pe țigan cîrn, fără nas și fără urechi, de-îi era mai mare groaza să te uiți la dînsul.

Imparatul o cununat pe fata lui cu mulduvanul, iar pe țigan l-o dat afară pe poartă, că

Aista îi cîrn și ciul,
n'are cum să fie bun,
dați-l afară pe drum.

(Povestită de un țaran din Mădeiu, jud. Suceava)

Artur Gorovei.

CEEAA LUME

Prin ceea lume, poporul înțelege lumea în care va petrece sufletul, după ce se va despărți de trup. Acolo cei ce-au lucrat binele în astă lume, vor primi răsplata faptelor lor, petrecînd la un loc cu îngerii, serafimii și herovimii și cu sufletele dreptilor, și vor duce aceea viață liniștită, curată, netulburată și lipsită de pacate, dorită de năcăjiții de pe lumea asta, și pe care —ei cred— că o au numai bogății de pe lumea pămînteană; orî în chinuri și munci, de-au lucrat fapte rele.

«Doar în lumea ceealaltă de-mî va fi mai bine, e'aici tare-s năcăjită și nevoeșă»; «te-î hodini pe ceea lume, lucră aici»; «nu știi cum va fi acolo (în ceea lume) c'aici tare-s năcăjit și urgisit»; „te-oiu găsi în ceea lume, c'aici n'am avut parte să fim la un loc»; „i s'o dus sufletul pe ceea lume, sărăcuțul; o scapat de necazurile lumii iștia rele și șirele“; „oare cum va fi acolo (se întrebă mulți), cã nimene nu s'o întors de pe ceea lume să ne spue ce'î cum-î acolo?»

Acestea și multe alte zicșe învederează marea credință a poporului despre ceea lume. Multe visuri grele în timpul bolilor, multe vedenii a celor slabi de înger din vremea ametelelor, povestirele acestor visuri și vedenii de cătră ce întristați și amăriți, ne dau descrierea lumii viitoare.

Pînă să ajungă sufletul pe ceea lume, are de trecut prin multe locuri primejdioase, și de nu devine prada lor, ajunge la locul mult dorit unde, se odihuesc sufletele celor drepti. Așa, are de trecut prin 7 vămii ale văzduhului, unde stă cite un paznic al lui Dumnezeu și altul a lui Scaraoschi și de ț-a-i plătit vama în viață, treci nesupărat, întovărășit de ingerul păzitor, pînă la puntea raiului, care-i îngustă ca o simcea de cutit. Puntea aceasta e peste un riu de foc cu smoală și rîșină, foc nestins, în care ard toți acei ce-aū lucrat răul pe lumea asta. Pe puntea aceasta treci foarte anevoe și numai acela o poate trece, care în lumea asta a fost om bun, drept și a lucrat fapte bune. Trecută asta punte, ai scapat de greū, și petrecerea fericită a lunei fără grijă și nevoi, își urmează firul.

Dacă vămile nu-ți sînt plătite, atunci sufletul stă la porțile vămilor pînă ce rudele de pe lumea asta, ori părinții le plătesc prin pomene.

Ori-ce suflet, lucreze bine ori rău, după ce moare e purtat în ceea lume de un inger ș'un drac pe la toate bunătațile și răutățile, și după ce sufletul le vede pe toate, numai atunci să trimete la locul ce i se cuvine.

Vămile văzduhului, unia le plătesc scump de tot; unia însă le pot răscumpara și cu greșarii de 2 parale, date saracilor.

Credința aceasta face pe sătean ca atunci cînd duce mortul la groapă, să impartă în dreapta și în stînga gologani de 5 bani, dacă n'are de cei de 2.

Ca să duci bine pe ceea lume, trebuie să fii om bun, drept și milostiv. Nu trebuie să voești răul aproapelui tău, ci să ajuți pe cine poți, să n'ai inimă birfitoare, ci curată, cu alte cuvinte să nu poftesti altora ceea ce nu-ți place ție.

Pomana, ajutarea după putința a celor nevoeși și săraci, contribue mult la o viață bună și fericită în ceea lume, cacă tot ceea ce dai aici, vei avea pe ceea lume însutit. Praznicele, panahizele, ospăturile, pomenele de la *Ziua moșilor*, și tot ceea ce se dă de pomană după mort, aū

de scop de-a uşura şi a face mîndră şi voioasă viaţa din ceea lume. Pomana ajutoră mult la uşurarea pacatelor noastre.

Următoarea poveste auzită de la *Ion Ciobanu* din Spă-tăreşti, moşneag de vre-o 60 de ani, pe cînd învăţam la şcoală, dovedeşte bine-facerile pomanelor pentru cei răpo-saşi : „Dragii moşului, ne zicea moşu Ion Ciobanu, ori-ce dai de pomana, ţie-ţi dai. Tată-meu imi spunea, cînd eram ca voi, că odată, unui boer bogat tare, ce împărţea pînea slugilor şi argaşilor cu carele, i se ceru de un sarac o pîne. Boerul se făcea că n'aude, şi-şi căuta de treabă, căci cu pînea ce avea să dea saracului, se hrănea o slugă. Calic-ul însă, cerea în una : „Fie-vă milă, luminate şi mărite boerule, de un biet calic ; Dumnezeu să vă facă parte de cinste şi mărire pe pămînt ! Fie-vă milă, cuconaşule, şi miluiţi un biet calic : că n'am mîncat azi.“ Boerul în una îl interea cînd vedea că saracul nu se dă dus şi că stăruie în rugămîntea lui că foamea, dragii moşului, îi cea mai ră boală de pe pămînt ; de holeră şi ciumă mori iute, da de foame te chinueşti amarnic,— dar neputînd scapa de el ca de rie, luă o pîne uscată şi mucedă şi i-o zvîrli ca la un cine. Saracul, o luă de jos, o şterse frumos, o mîncă în cîte-va imbucături şi făcînd cîte-va cruci, mulţami lui Dumnezeu că s-a văzut sătul pe ziua aceea. Nu mult după asta, boerul se bolnavi straşnic, de era alătura cu moar-tea. Odată, chiar murise el de-a binele, dar cu rugăciuni şi milostenii scăpă. Insănătoşindu-se povesti la multă lume că fusese pe ceea lume ; acolo îl înşfăcase nişte draci să-l ducă la munci şi chinuri, dar un fiăcău frumos, cu aripă, poronci dracilor să meargă la cumpănadreptăţii cu boerul. Aici poronci ca să pue de-o parte pînea boerului, ce-o dă-duse saracului, şi de acealaltă parte să se aşeze dracii ce-ar vrea. Diavoli s-au aşezat cu petre de moară în spate, ca să tragă cumpăna în partea lor, însă sfînta dreptate a fost de partea boerului.

De-atunci boerul numai în bine-faceri o duce, nu mai

alungă saracii de la el, făcînd în toate sîmbetele milostenii și dînd de sufletul morților, și pentru sănătatea sa. De n'ar fi văzut cu ochii cit prețuește ajutorul dat saracilor în lumea cealaltă, n'ar fi așa milostiv.

CEEA LUME cuprinde RAIUL și IADUL

Raiul e întruparea tuturor bunătăților și a tuturor frumusețelor, a liniștei, și a măririlor, locașul unde se odihnesc sufletele tuturor dreptilor și a celor care în lume au lucrat binele. În raiu sălășluiesc numai cei ce nu au făcut pacate pe lume, sfinții, arhangeli, serafimi și herovimi. Mai pre sus de Raiu este *scaunul Împaratului Ceresc*, înconjurat de mărire și frumuseța cea mai pre sus de fire.

Cheile Raiului le are sfîntul Petru. Numai el e în drept a primi sufletele celor drepti, în Raiu.

Plăcerile și veselia din Raiu nu samănă cu cele de pe pămînt. Acolo se veselește numai sufletul, dacă trupul a fost urgisit pe pămînt. În raiu dorește orîce muritor să-și sălășluească sufletul, după moarte. Aici sunt adunați toți dreptii, de la facerea lumii și pînă astăzi.

Iadul e întruparea pedepselor celor mai crînceni, unde se vor munci sufletele acolor care în viața asta, au lucrat fapte rale. Mai marele Iadului e Scaraoschi. El e înconjurat de-o sumedenie de draei, care sînt servitorii lui. *Tappa Iadului* e însuși mama lui Scaraoschi, o babă hidă și urită, de se spărie și sfinții cînd o vād. În Iad se muncesc sufletele celor răi, Aici e *focul cel nestîns* în care se chinuesc sufletele păcătoșilor. De Iad vor avea parte necredincioșii și răii și toți păcătoșii. Cu toată puterea sa, Scaraoschi e supus voinței împaratului tuturor, fiind făcut tot de, dînsul.

În Iad se muncesc sufletele păcătoșilor de la începutul lumii și pînă azi.

La Iad omul nimerește ușor, căci răul mai ușor îl face

omul de cît binele. La Raiu ca să ajungi, ți se cere mai multe condiții, căci binele greu se mai face azi în lume!

„D'apoi soro dragă! nu știu cum va fi acolo (în ceea lume) că nimene nu s-o întors înapoi să ne spue cum e acolo! Noi saracii ș'acolo tot de rău vom avea parte, că numai pacate lucrăm; bogatul are cu ce plăti și sărindare și vămî, și are cu ce face și pomene; numai noi tot fără de legi lucrăm și cu ce le răsplăti, n'avem».

Tot ceea ce poporul știe despre ceea lume, despre raiu și iad, le știe din povestirele celor ce aũ fost bolnavi și s-aũ primblat prin ceea lume.

Povești despre umblarea sufletelor unor oameni în lumea viitoare sunt foarte multe.

Iată două, auzite pe cînd eram copil, una de la un fin al mamei și alta de la *Gh. Birsan* din satul Spătărești; Birsana murit orb în casa noastră.

1) Doamne, nînașă (căci mamei mai tot satul Spătărești îi zicea așa), am fost tare bolnav! Odată murisem de-a ghinili! Eram pe-un lan mare și frumos și măsuram cirta 1) lui Dănilă Prisacariu. (Finul mamei era ficior boeresc) Niște oameni urîți și pogani mergeau în urma mea și mă tot îndemnau s'arunc prăjina. Numai un băetan frumos de nu mai era altul ca el îmi zise: «ie sama Pe trache! ține la dreptul! Nu lua nici de la sarac pentru boer, nici de la boer pentru sarac, căci înaintea lui D-zeu, ei sînt de-o potrivă! — Vorbele flăcăului erau așa de blinde și frumoase, în cît eu l-am ascultat și i-am făgăduit că în toată viața mea, nu voiu măsura de cît la drept. Cînd oamenii ceia o văzut că nu le fac pe gust, o început a se răcădui la mine și a se răpezi să mă înșfece. Eu însă, făcîndu-mi sfînta cruce, am măsurat cirta drept fără să mă tem de uriciunile cele negre și pogane.

1) Cirtă se chiamă porția ce se face sătenii la boeri. O întindere mare de pămînt cultivat cu grîul orz, porumb etc. se chiamă lan.

Doamne nînașă ! mare-î puterea lui D-zcū și mult ține el la sfînta dreptate. Cum am făcut așa, flăcăul cel frumos mî-a mai spus încă odată să țin în viața mea la dreptu și la adevăr, apoi el s-o făcut nevăzut, iar eū m-am trezit din somnul cel greū, cu mintea curată ca acuma, însă slab tare, și m-am făcut în cîte-va zile sănătos. De-atunci să știū bine c'oîū primi cea mai mare ocară, orî cea mai frumoasă răsplată de la boeri, n'oîū ține de cît la dreptu.

Mama-î zise : Dă, fine ! ai fost pe ceea lume ! Ceî doi *harachi* erau ghiavolîi ce te îndemnaū la rău, ca să aibă parte de dumeta, iar flăcăul cel frumos, ingerul dumitale.

Bine-ai făcut, că l-ai ascultat, că alt-fel te duceai. Să vede că *copchiū* iștia aū parte de dumeta. Fii drept și nu umbla după *hicleniș*, că ele nu duc departe. Ține la adevăr și dreptate, și are să fie bine de dumeta."

2) Gh. Birsan ne spunea ca o dată fusese tare bolnav, și adormise într'o zi de mai era să nu se mai scoale. Pe cînd dormea, a venit la el un băețel cu părul galbăn ca aurul și creț, și cu aripî de inger și-l zisă : „Hai Ghiorghie cu mine“. Și luîndu-mă de mînă, fără să vreaū mă duceam cu el, sburînd ca dînsul. Mergînd așa, de frică a început a mi se răci tot trupul, de pare că eram de gheață

„Vai mititelule, î-am zis ! mi-î frig grozav, du-mă unde-va să mă încălzesc. El mă ascultă și mă dusă într'un loc unde of ! Doamne ! ce-mî văzură ochiū ! Intr'o pâlalae de foc, ce ținea cît lumea întregă, să svîrcolea puzderia pămîntului de lume, în chinurile cele mai grozave.

Mulțimea pămîntului de bărbați, femei, moșnegi, babe, preoți... pîna și băeți ca voi ardeaū în focul acel cumplit, și erau niște țipete și niște *vai_căre*. de țî se rupea inima de jale. Era un fum și un miros greū de pucioasă și rișină, de nu puteai sta, iar ghiavolii rîdeaū și se hîrjoneau de-acolo împîngînd sufletele în chinuri, cum ați împinge voi niște lemne pe foc.

Vai drăguță, am zis băetului, la urît loc m-ai adus să

mă încălzesc. M-am încălzit fără să mă mai ating de foc, cînd văd chinurile aste înfricoşate ; du-mă te rog de-aici, că nu mai pot privi durerile şi chinurile celor din foc.

Vezi, zise băetul, aici se va chinui şi sufletul tău în vecii vecilor, dacă, trăind, vei lucra fără de legi, ca pînă acum ; că eū dragii moşului, să vă spuiū drept, am fost mare blastamat în tinereţile mele ; căeşte-te de ce-ai făcut, roagă-te lui D-zeū pentru pacate, şi sufletul tău va petrece bine în astă lume ; alt-fel, focul ista are se ştie de bietul sufletul tău.»

Şi sfătuindu-mă ce trebuie să fac ca să scăp de pacate, m-a lasat să mă încălzesc.

De încălzit acolo nu m-am mai încălzit, căci m-am trezit din somn, dar ş'amu tremur de ceea ce-am văzut. Sudorî răci eram tot, şi ş'amu, cînd imi aduc aminte, tremur de frica celor ce-am văzut. Ştiu, dragii moşului, cum e pe ceea lume, pentru cei ce nu lucră binele, şi de aceea închinaţi-vă ca mine şi ziceţi eartă, Doamne pacatele latei ş'a mamei, ş'a moşilor, ş'a strămoşilor, ş'a bunicului, ş'a bunicăi, ş'a fraţilor ş'a surorilor !... că D-zeu prin rugăciunile voastre le uşurează păcatele. şi făcînd cu toţi cruci şi metanii ca el, ne închinaram de frica focului nestins, pe care noi îl vedeam, întocmai ca şi dinsul.1)

M. Lupescu.

---

1). Credinţele aceste despre ceea lume sînt adunate din Spătăreşti, de lingă Fălticeni, unde am copilărit şi de care mi-s legate scumpele amintiri din copilărie.

Hagiografia Poporului

I.

Sfintul Apostol Andrei.

Pe sfintu Andrei cică l-o găsit o femeie pe o apă, unde era dat de mă-sa, într-o albiuță. Femeea aceea luându-l și crescându-l mare, l-o pus să-i păzască păpușoi din grădină. Andrii s-o culcat acolo în păpușoi. Sărind tată-său în grădină să vadă păpușoi, Andrei o luat pușca, și l-o împușcat; pe urmă s-o dus la un popă să să spovăduască pentru ca să-și ispășească pacatele. Popa i-o zis că e bun de dat în foc. Atunci Andrei o luat ciomagu, i-o dat popei una în cap și l-o omorît. Apoi s-o dus la alt popă și tot așa o făcut. Pe urmă s-o dus la un călugăr. Călugăru i-o zis să vie după dînsu, și l-o dus la o groapă de fîntină fără apă, l-o dat întrinsa și l-o încuet, iar cheea o aruncat-o într-un rîmnic.

O trecut o sută de ani de atuncea. La o sută de ani, niște păscari prinzind pește din acel rîmnic, i-o dat și călugărului un pește. El luînd peștele și spintecîndu-l, ca să-l facă mîncare, o găsit întrinsu cheea de la fîntină unde era închis Andrei. Aducîndu-și aminte dînsu, o luat cheea și s-o dus să-i dee drumu.

Cînd colo, Andrei încă era viu. Călugăru i-o scos de acolo și i-o pus în spate o păreche de desagi mari cu holo-vani, i-o mai dat zece oi: cinci negre și cinci albe, și l-o trimes să le pască, zicîndu-i: Cînd s-or face oile cele negre albe, și cele albe negre, numai atunci ți-i ispăși tu pacatele. El s-o dus cu desagi în spate și cu oile.

La un drum, vede un om calare venind în fuga mare. Era un hoț. Andrei îl întrebă că unde să ducă? — «Mă duc, zice hoțu, e-am omorît trei sate, și mai am să mai

omor unu. Atunci Andrei i-o dat cu ciomagu în cap și l-o omorît. Oile cele negre îndată s-o făcut albe, și cele albe negre.

Andrei și-o ispășit pacatele, și s-o făcut sfînt.

(Auzită de la Costan a Săminei din Heciu, Suceava).

R. Marinescu.

DESCÎNTECE

De mușcătură de șerpe

VI 1)

Să iaă trei fire de iarbă crescută printre gard, și un pahar cu apă. Tot moaie iarba în apa din pahar și zice : «Ediță pestriță, prinsă de peliță, pelița de carne, carnea de os, să fie lui N. de folos. Cine i-a adus vestea să-I bea apa, și șerpele veninul.»

Din această apă gustă de trei ori, și cu restul să spală pe partea înflată.

(Auzit de la Catrina Artimon din Dolhasca, Suceava.)

De dragoste

II 2)

Mai cu samă fetele aă grija aceasta : es dimineață despre soare, cînd răsare și zic : «Răsaî soare frățioare, razele tale în brațele mele ; tu ai două-zeci și patru de raze

1) Vezi vol. I, pag. 118 și 200 ; vol. II, pag. 89.

2) Azi vol. II, pag. 94.

și două-zeci îi le ține ție, și patru să mi le dăruiești mie. Cu una să mă înbraci și cu una că mă încălți; cu una să mă încingi și una să mi-o pui în cap; cunună în cap, laudă în sat.

Laudă la cei bătrini și dragoste la cei tineri. Cum strălucește sfântul soare peste toată lumea, așa să strălucească eu și vorba mea la toți oamenii. Și cei bătrini cu lauda, și cei tineri cu dragostea.»

(Auzit tot de la Catrina Artimon)

III.

Pentru ca cine-va să nu fie urit de lume și nebagat în seamă, se duce la o apă curgătoare, în zori de ziuă, și zice ast-fel:

«Buna dimineață *tiniță!*—Mulțămesc . . . . (iși zice pe nume); eu am venit la dumneta: cum curgi lină și haină, așa să-mi face mie o voce bună: să mă speli de toate uriturile și gurile răle»—După aceste vorbe dă cu apă pe obraz și să spală. Mai merge un pas la deal, și face ca întâia oară. Tot asemenea face și a treia oară.

(Spus pe Paraschiva Gh. Bardasu din Drăcești, Suceava)

IV.

Să ia un bulgaraș de sare, îl pune în vatra focului, tot îl învîrte cu cleștele și zice: cum rag vacele după vițeii, oile după miei și epele după minzi, așa să nu poată (cutare) pin nu s-a uitala mine 3). Sarea ceea o poartă cu sine. Dacă are vre un chip, îi dă în băutură aceluia căruia i-a făcut de dragoste.

(Anzit de la Sultana Virlan, din Dolhasca)

3) Adică să mă iubească.

De Roşaţă

II 4)

Cel care descîntă, ia toporul în mîină, îl ţine cu tăiuşul la nasul suferindului şi zice :

» Am luat crisnicul roş-poroş şi m-am dus la baltă roş-poroşă, şi am tăet lemnu roş-poroş, şi am făcut focu roş-poroş, şi am pus borş roş-poroş, în oală roş-poroşă, şi l-am pus la focu roş-poroş, şi am pus peştele roş-poroş, în borşul roş-poroş, şi o fert roş-poroş, am pus masă roş-poroşă şi am poftit pe toţi oamenii la masă ; da roşaţa n-am poftit-o, şi roşaţa să să ducă de la N. din dinţii lui din limba lui, din gingina lui. Să să ducă pe unde om nu-î şi cucos nu cîntă. Eşi roşaţa de la N., că te taiu. Din virf să te usucl, din rădăcină să săci. De la N, să săci ca stupitu în carare şi roua de mare“.

În timpul descîntecului tot dă cu toporul asupra gurei bolnavului.

De Desfăcut

I.

Cît timp omul este tinăr, poporul crede că mai tot-dea-una boalele îi sînt trimise de alţii. Mai cu samă acele boale care aduc slăbiri şi dureri în organism, se crede că provin din cauză că *i-i făcut de ursită*. Ursita este soful care-l menit să fie partea lui.

Poporul crede că mai fie care om are mai multe ursite; de aici credinţa că flecăul său fata *stătută* (îmbătrînită), cînd nu se poate însura, i s-a măritat partea. Partea acelu care şi-a făcut de ursită, rămîne văduvă, căci partea din-tăi i-o omoară vrăjitori. De la acest soiū de moarte, poa-fi scapat de alii vrăjitori, care şliū a desfăce de ursită.

Iată un fel : să iați trei pene de lemn, cu care s-ați despicat lemne ; din fie-care să face câte o țepușă, și bate sub patu bolnavului și zice : «Nu bat, desfac lui N., și cum nu mai esă asta din pământ, așa să nu mai fie rău lui N.—După asta pune o coasă pe fereastă, al cărei vîrf stă afară; din casă toarnă apă pe coasă și să prelinge în o strachină de la vîrfu coasei. Apa din strachină o mai toarnă încă de două ori pe coasă, apoi în acea apă să sting trei fieră de găsit și se zice : «Cum să stingă focu de apă, așa să stingă durerile lui N., de ursită, de potcă, de răhnă; să stingă toate durerile lui N. cum să stingă focu de apă.»

Cu această apă bolnavul să spală și bea din ea.

(Spus de Catrina Artimon din Dolhasca)

S. Mihailescu

Din felurite împrejurări am întârziat scoterea acestei număr.

În mare parte sînt vinovații și abonații, din cari unii ni datorează încă abonamentul și pe anul întâiu. Rugăm deci pe toți acei cari voesc să mai primească Revista să-și platească, abonamentul.

Acesta e ultimul număr ce-l mai trimetăm abonaților neplatnici.